

for Eden og have samme Virkning til at fri vedkommende, som Edens Aflæggelse, f. Eks. i Paternitetssager. Oplyses det allerede under Sagen, at Parten ikke kan aflægge Ed (eller eventuelt ikke vil det, jfr. Forslagene til § 287), maa Sagen afgøres paa samme Maade, som Tilfældet vilde være, hvis Parten var bleven afsindig eller af andre Grunde uden egen Skyld ude af Stand til at aflægge en Ed, jfr. ogsaa her § 317, 3die Stykke; kommer dette først frem, efter at Edsdom er afsagt, maa Reglerne i § 320, 1ste Stykke, 2det Punktum og § 321, 2det Punktum om, hvad der skal ske, naar Parten efter Edsdommens Afsigelse bliver ude af Stand til at aflægge Eden, komme til Anvendelse.

Mindretallet er med Flertallet enigt i, at det ikke gaar an i de i § 318 ommeldte Tilfælde at lade Forsikring træde i Eds Sted, og stiller derfor under Nr. 126 Forslag om, at dette kun skal kunne ske i de Tilfælde, hvor Sagens Afgørelse ved Parts Ed (eller Forsikring) beror paa Rettens frie Skøn.

Ændringsforslaget Nr. 127 til § 335 gaar ud paa at rette, hvad der formentlig kun er en Inkurie. Naar Sagsøgeren ikke ved at hæve Sagen kan udelukke sagsøgte fra at faa Dom for tingfæstede Modkrav, maa der gives sagsøgte en Ret til at kræve Domsbehandling berammet, da Sagsøgeren ellers ved at undlade dette kunde skille sagsøgte ved hans Ret til at faa Dom for Modkravet.

Ændringsforslag Nr. 128 til § 336 tillægger Udvalget en ikke ringe Betydning. Det vil i mange Tilfælde kunne tjene til at spare Vidneførsel o. desl., naar det kan opsættes at tage Bestemmelse herom, indtil Parterne ere afhørte. Det kan da hælde, at der overhovedet intet bliver at føre Vidner om, da Sagens hele Faktum kan være bragt paa det rene ved Parternes Afhørelse, og det vil ogsaa ofte være Tilfældet, at de Punkter, for hvilke det bliver fornødent at føre andet Bevis, ere bleyne formindskede ved Parternes egne Forklaringer. Naar henses til, hvor byrdefuld Vidnepligten er for Vidnerne, og hvor

megen Tid Vidners Afhørelse og Svarenes Protokollation tager for Retten, og hvor uheldig Indflydelse dette sidste har paa den mundtlige Forhandlings raske og livlige Gang, vil det formentlig indses, at dette Ændringsforslag er hensigtsmæssigt. Det er formentlig ufornuødent at gøre opmærksom paa, at det ikke gøres overflødigt ved § 341.

Ændringsforslagene Nr. 130, 131 og 133, stillede af hele Udvalget, til §§ 368 og 392 gaa ud paa at vende tilbage til Kommissionsforslaget ved at henlægge Meddelelse af Tilladelser til Paaanke eller Kære efter de ordentlige Fristers Udløb udelukkende til Højesteret selv. Det synes Udvalget mest at passe med Princippet om Forvaltningens Adskillelse fra Domstolene. I alt Fald finder Udvalget det uheldigt, at saadanne Tilladelser kunne gives begge Steder, baade af Justitsministeren og af Højesteret, og at der saaledes aabnes Mulighed for, at en forskellig Praksis uddanner sig paa de to Steder.

Ændringsforslag Nr. 134 til § 393 gaar ud paa at henlægge Afgørelsen af Spørgsmaal om ny Foretagelse af Sagen ved Højesteret til denne Ret selv, idet man finder, at et saa vigtigt, ekstraordinært og i Parternes Ret indgribende Skridt ikke bør kunne foretages af andre end Domstolene. Naar Bevillinger af denne Art, der i øvrigt neppe kunne gives i civile Sager, hidtil have været givne af Kongen i Statsraadet og naturligvis efter Indstilling af Justitsministeren, hænger det sammen med det hele processuelle Bevillingsvæsen og det deraf flydende Forhold mellem Regeringsmyndigheden og Højesteret, som ikke passer med den ny Rettergang og med Princippet om Domstolenes Adskillelse fra Forvaltningen og derfor bortfalder paa alle andre Punkter, f. Eks. Anticipationsbevillinger, Bevillinger til Sagers Overgang fra et Højesteretsaar til et andet, til at fremsætte ny Indsigelser og Beviser o. s. v. Udvalget foreslaar derfor paa dette Punkt at vende tilbage til Kommissionens Forslag.

Ændringsforslagene under Nr. 136 til